

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 371/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, Námestie SNP 17/29, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 124/2018 z 24. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 124/2018 z 24. apríla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že v konaní začatom na základe žaloby obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (žalobkyne), ktorou sa v občianskoprávnej veci domáhala proti sťažovateľovi (žalovanému) zaplata sumy 1 180,43 € s príslušenstvom za tovar (zatepľovací systém), dodaný a vyfakturovaný sťažovateľovi v roku 2012 na základe ústne uzavretej kúpnej zmluvy, Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11 C 290/2012-266 z 9. októbra 2015 rozhodol, že sťažovateľ je povinný zaplatiť žalobkyňi *„1.180,43 Eur s 8,75 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.180,43 Eur od 31. 08. 2012 do zaplata do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku“*.

3. Sťažovateľ sa v konaní pred okresným súdom bránil tým spôsobom, že so sumou vyfakturovanou mu žalovanou za dodaný tovar nesúhlasil. Poukazoval na skutočnosť, že po tom, ako žalobkyňa neuznala jeho reklamáciu chýb zakúpeného tovaru a ani jeho opätovnú reklamáciu, z dôvodu *„väd výrobku“* listom zo 16. marca 2015 odstúpil od zmluvy, ktorá *„bola uzavretá na základe cenovej ponuky č. CNP 120192 zo 4. 4. 2012 v celku“*. Uvedenou skutočnosťou odôvodnil aj svoje odvolanie proti rozsudku okresného súdu, ktorý žiadal zrušiť a žalobu žalobkyne zamietnuť ako nedôvodnú.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 16 Co 35/2016-283 z 30. marca 2017 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom na zdôraznenie jeho správnosti konštatoval, že *„okresný súd doplnil dokazovanie v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu, v napadnutom rozhodnutí uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ich dostatočnosť a relevantnosť sa týka tak skutkovej, ako i právnej stránky veci“*. Krajský súd konštatoval,

že „rozhodnutie súdu prvej inštancie je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Žalovaný v odvolaní neuvádzal žiadne nové relevantné skutočnosti a nepredkladal žiadne dôkazy, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené už súdom prvej inštancie.“.

5. Sťažovateľ presvedčený o tom, že „odstúpením od zmluvy sťažovateľom ako jednostranným právnym úkonom kupujúceho sa krajský súd v rozhodnutí vôbec nezaoberal, pričom práve túto otázku nemožno považovať za tvrdenie strany spory, ktoré by nebolo relevantné a nemalo dopad na hodnotenie dôkazov jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach“, podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie odôvodnené tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. V tejto súvislosti namietal, že „rozhodnutia súdov oboch inštancií sú založené na nedostatočných skutkových zisteniach a ich nesprávnom právnom posúdení. Odvolací súd nereagoval dôsledne na jeho odvolacie námietky, znemožnil navrhovateľovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu dáva Civilný sporový poriadok, a to najmä práva zúčastniť sa na pojednávaní, robiť na ňom prednesy a vysvetliť konajúcemu súdu relevantné skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej.“.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako nepripustné podľa § 447 písm. c) CSP, pričom konštatoval, že „pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie

súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

Žalovaný v dovolaní (bez ďalšieho) namietal, že odvolací súd mu znemožnil právo zúčastniť sa na pojednávaní, robiť na ňom prednesy a vysvetliť mu relevantné skutočnosti. Realizácia procesného oprávnenia účastníka byť prítomný na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania...

O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie (pozri body 7-9 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP)...

Pre úplnosť treba dodať, že sporové strany konania boli riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedal zákonu (§ 219 ods. 3 CSP) – vid' úprava a oznámenie o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku založené v súdnom spise na č. l. 278 - 280.

Pokiaľ dovolateľ v dovolaní v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietal právne posúdenie veci (bod 3 *in fine*), tak v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá.“.

7. S uvedenými závermi najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a v ústavnej sťažnosti uvádza, že „Občiansky zákonník v § 48 ale ani v žiadnom inom ustanovení neurčuje povinnosť, aby obsahom právneho úkonu odstúpenia od zmluvy bolo aj uvedenie dôvodu odstúpenia. Neexistencia dôvodov odstúpenia uvedených v odstúpení preto nevylučuje platnosť odstúpenia z iných skutočne existujúcich dôvodov. V danom prípade malo

odstúpenie od zmluvy písomnú formu, bolo nielen adresované, ale aj doručené druhej strane sporu a bolo odôvodnené... Za arbitrárny, resp. nie dostatočne odôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorého interpretácia je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe, teda odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax... V danom prípade sťažovateľ poukazuje práve na tú skutočnosť, že postup a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v danom prípade a konanie ktoré mu predchádzalo na súdoch nižších stupňov je takým zásahom do práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, ktorý je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.“.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom

je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 124/2018 z 24. apríla 2019 (bod 6), ktoré sťažovateľ považuje za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

19. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07).

20. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna

aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

21. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

22. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

23. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

24. Všeobecný súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

25. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu [§ 439 písm. a), b) a c) CSP]. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd však nie je viazaný dovolacím návrhom, t. j. petitom dovolania (§ 441 CSP).

27. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

28. Z uvedeného vyplýva, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami

Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľov. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľmi, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

29. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd zistil, že najvyšší súd sa v danom prípade neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

30. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) taktiež nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom

všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

31. Ústavný súd v danom prípade dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na to, že prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05). Preto sa v nadväznosti na body 23 a 24 v tejto súvislosti tvrdenie sťažovateľa v dovolaní, že *„odstúpením od zmluvy sťažovateľom ako jednostranným právnym úkonom kupujúceho sa krajský súd v rozhodnutí vôbec nezaoberal“* (bod 5), nejaví ako celkom pravdivé. Podľa odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu sa tento celkom stotožnil s prvoinštančným rozhodnutím, pričom okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku (bod 2), ktorý je verejne dostupný na internetovom portáli <https://obcan.justice.sk>, jasne konštatoval: *«Odporca v odstúpení od zmluvy zo dňa 16. 3. 2015 uviedol, že odstupuje od zmluvy „zodpovednosť za vady výrobku“, lebo pri riešení reklamácie došlo k porušeniu § 18 ods. 7 zákona č. 250/2007 Z. z. V priebehu pojednávani uviedol odporca najskôr, že odstúpil od zmluvy, ktorá bola uzavretá na základe cenovej ponuky č. CNP 120192 zo dňa 4. 4. 2012 v celku, ako to vyplýva z písomného odstúpenia od zmluvy zo dňa 16. 3. 2015. Na pojednávani uviedol, že od zmluvy odstúpil podľa zákona č. 250/2007 Z. z., podľa § 622 a § 623 Občianskeho zákonníka a na poslednom pojednávani uviedol, že od zmluvy odstúpil podľa § 4 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.*

Treba poukázať na to, že uvedené zákonné ustanovenia riešia rôzne situácie vzniknuté po kúpe nejakého výrobku, tovaru.

Na základe cenovej ponuky č. CNP 120192 zo dňa 4. 4. 2012 bolo uzavretých niekoľko ústnych kúpnych zmlúv. Nebolo preukázané, že by medzi účastníkmi konania bola dohodnutá – uzavretá písomná kúpna zmluva. Nebolo preukázané ani to, že medzi

účastníkmi zmluvných vzťahov bola uzavretá dohoda o možnosti odstúpiť od uzavretej kúpnej zmluvy. Preto by prichádzalo do úvahy len odstúpenie od zmluvy, ak tak ustanovuje zákon.

Odstúpenie od zmluvy je jednostranný právny úkon a musí mať náležitosti podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka. Odstúpenie od zmluvy zo dňa 16. 3. 2015 je neurčité, nie je jednoznačné, ako to vyplýva aj z jednotlivých vyjadrení odporcu na pojednávaniach, keď odstúpenie od zmluvy odôvodňoval niekoľkými rôznymi ustanoveniami Občianskeho zákonníka alebo Zákona č. 250/2007 Z. z. Pokiaľ odporca uviedol ako dôvod odstúpenia od zmluvy porušenie § 18 ods. 7 Zákona č. 250/2007 Z. z. – zodpovednosť za vady výrobku, neprichádza do úvahy odstúpenie od všetkých uzavretých kúpnych zmlúv na základe uvedenej cenovej ponuky, a preto ani vrátenie celej kúpnej ceny. Podľa názoru súdu odstúpenie od zmluvy zo dňa 16. 3. 2015 je neurčitý právny úkon a preto súd považuje tento právny úkon za absolútne neplatný právny úkon.»

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019